

Carles Capdevila

OLÍMPIC CIRCUS

La 'troupe' del Cobi

Hi ha una *troupe* del Cobi fictícia, la dels personatges que l'acompanyen en la sèrie de dibuixos animats que produeix la factoria Mariscal. I n'hi ha una de més real, la dels creatius que, a l'entorn olímpic, van trobant feina amb data de caducitat de 1992.

The Cobi Troupe, en diuen, perquè ho han d'exportar. Són els amics i enemics del fill de Mariscal, i l'any que ve els veurem fent-ne de les seves en dibuixos animats. L'únic que no està clar, evidentment, en plena revolució televisiva, és quin canal ens el passarà.

La *troupe* del Cobi s'està coent a la factoria Mariscal, i El Tricicle hi projecta, aprofitant-se d'un suport com el paper, totes aquelles animalades que sempre haurien volgut interpretar sobre l'escenari. Els companys de viatge de Cobi es coneixen fa setmanes, han estat a Canes, i a més cadascun va trobant feina. Ja hi ha dues amiguetes de l'animaló que treballen, com ell, de mascota. La primera, la Nosi, té el difícil encàrrec de fer caure

Cobi i companyia en faran de les seves.

simpàtica una cosa per ara tan ambigua i ruïnosa com l'Olimpiada Cultural, un projecte ambiciós que de moment ha estat víctima de la improvisació. Mariscal veu en la Nosi una noia llesta, sempre davant d'un ordinador, freda i calculadora. El seu nom el deu a un fet ben curiós: que en té prou amb dir "sí" i "no". En la presentació del personatge, un capítol pilot per vendre el producte a les teles, Nosi té una interpretació brillant. Cobi, des del llit, demana si fa sol. I la mascota olímpica i cultural ha de respondre, traient el cap a la finestra, amb un "no, sí, no, sí, no, sí" per culpa d'uns núvols intermitents i del seu excessiu ri-

gor. Per a una mascota està molt bé. Per a l'entitat que representa potser aniria millor tenir les coses més clares.

La Petra també ha trobat col·locació en l'organització olímpica. Treballa poc, de moment, però té un objectiu difícil. Ha de demostrar una llestesa, independència i habilitat excepcional oblidant que no té braços. I ha de donar una empena integradora als Jocs paraolímpics (de minusvàlids), que per això l'han designat mascota.

Un Jordi que potser honora

prou feines per salvar la pell davant els atacs enemics. Però aquests són tan dolents fent de dolents que són capaços de perdre sols. Sense saber ben bé com, aquest gos que no és un gos acaba guanyant. Hi ha algú que fins i tot hi veu paral·lelismes reals, en aquests personatges.

El que està clar és que el gos és un vencedor, i que sota el qualificatiu, *la troupe del Cobi* podríem també agrupar una colla d'amics que giren igualment a l'entorn d'ell i els seus *royalties* olímpics. Són tant o més trempats que els personatges de ficció, i tots tenen feina amb la mateixa data de caducitat que mitja ciutat: l'any 1992.

A la *troupe* real, hi trobem El Tricicle, que a més de guionistes del còmic s'incorporen al disseny de la cerimònia inaugural, en el projecte de la paella del mateix Mariscal. Alfred Arribas, que va enamorar-se del pare de Cobi abans de la febre olímpica i forma parella amb ell, podria afegir-se també a la colla i fer el disseny de l'escenari de la cerimònia. De fet, aquest espectacle produït per Pepo Sol serà com un final de festa on seran tots. L'ànima d'Ovideo i soci de Lluís Bassat en el projecte olímpic no hi veu amiguismes, en aquestes eleccions, sinó la serietat de voler els millors creatius del país. Per això a la *troupe* olímpica hi ha convidats també Els Comediants o la Fura dels Baus.

No és empresa fàcil, avui, fer-se amic del Cobi. Els *es-collits* a la seva *troupe* olímpica són pocs i molt ben avinguts.

